

LA VEU PARROQUIA

DE LA

Suplement del Full Parroquial

Sant Pere de Ribes

Abril de 1968

N.º 27

Per una comunitat solidària

El diumenge II de Pasqua es celebra des de fa temps el «Dia de la Parròquia». La lectura de la paràbola del «Bon Pastor» i de les «ovelles dòcils» i de les «esgarriades», va introduir aquesta jornada parroquial. Prescindint de l'aspecte excessivament personal—car es centrava en la figura del Rector, el bon pastor—i projectant-la a uns horitzons més comunitaris que l'estenguin a tota la feligresia, aprofitem l'avinentsa d'aquest dia per parlar de la nostra estimada Parròquia de Sant Pere de Ribes.

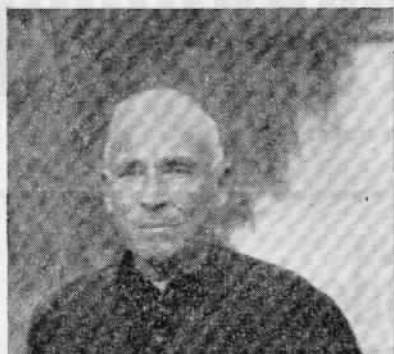
No hem organitzat cap cosa extraordinària ni pretenem una solemnitat que cridi l'atenció. Senzillament a l'estil d'avui però amb ganes d'ésser pràctics i eficaços, desitjem encaminar tots els actes comunitaris d'aquest diumenge a una reflexió que despertí en cada membre de la comunitat parroquial un esperit de servei i d'amor que la Parròquia—és a dir tots i cada u de nosaltres—necessita.

Molts, certament, són els problemes d'ordre espiritual que la situació del món d'avui i de la nostra terra en concret planteja a la Parròquia. Convé parlar-ne. La ignorància o el desconeixement culpable d'aquests, faríet i contribuiríen a fer mal. Hem de lluitar també contra tanta abúlia i mandra, com egoisme i particularisme, per afrontar-los amb una acció solidària i forta.

Els símptomes de la nova època evidencien una tendència irresistible a la unió dels pobles i a la unitat dels cristians. No volguem els catòlics pecar una vegada més de retrògrades. Esforcem-nos heròicament si convé per superar l'antagonisme de les nostres tensions, i amb l'humilitat que prediquem, posem-les al servei de la Comunitat. Per damunt de tot, l'AMOR ha de manifestar-nos deixebles de Crist, la solució de les nostres diferències té un sol camí: la lleialtat a l'Evangeli, la caritat per tots.

La predicació i l'oració d'avui siguin una revisió comunitària de les relacions parroquials per purificar-les de qualsevol egoisme, per enriquir-les amb uns vincles que potenciïn, en la Comunitat i per la Comunitat, l'esforç que joiosament li volem donar tots i cada u dels qui l'estimem.

Vers la Casa del Pare

A mesura que pasen els dies des de llur traspàs, la figura del nostre benamat Mn. Anton s'ens fa present amb aquella bon-homia tan cordial, tan senzilla. Em sap greu no haver-lo conegut abans, ni disposar de més temps per recollir aquelles seves dites humils i sàbies, aquells fets simpàtics i suggestius de la seva personalitat que podrien escriures sota el títol de: «les floretes de Mn. Anton».

He volgut esbrinar aquestes dades de la seva vida. Mn. Anton M. Miret i Massó nasqué en el nostre poble de Sant Pere de Ribes el sis de setembre de 1897. Cursà els estudis eclesiàstics als Seminaris de Barcelona i Tarragona, llicenciant-se en Sagrada Teologia. Fou ordenat sacerdot l'any 1921. Exercí els càrrecs de Vicari de Castellbisbal, Rector de Sant Julià d'Altura, Ecònom de Calafell i finalment Beneficial de Sant Pere de Ribes.

Des de l'any 1933 la nostra Par-

ròquia pogué beneficiar-se de la seva companyia i del seu treball pastoral.

Animador de periòdics locals formatius del jovent, als seus primers temps; col·laborador, fins els ultims, en el cant religiós i folklòric de la nostra terra; però especialment en les llargues i sacrificades hores del Confessionari, passà pel món com «altre Crist» fent el bé a tothom.

El comiat trist i esperançat em porta al cor l'estrofa aquella del «Vell peregrí»:

*«Me'n vaig allà a veure al Pare
Lassat el cos de caminar;
Al capdavant de la jornada
lloc de repòs penso trobar»*

Mn. Miquel.

Amb motiu d'un cinquantenari

Al nostre poble hi ha un carrer, per cert molt transitat perquè hi passa la carretera de Sitges a Vilafranca, que porta el nom d'un sacerdot: Mn. ANDREU MALGA. Perquè els nostres convilatans de 50 anys enrera volguessin perpetuar el nom d'aquell sacerdot, indubtablement l'hi devien veure unes qualitats poc correns; seria un home que sortia del motllo.

Segurament que no soc jo el més indicat per parlar de Mn. Andreu Malgà, perquè no soc del seu temps, tota vegada que ell va morir quan jo feia poc que havia vingut al món, però si que he sigut un admirador de

la seva obra, pel que hi sentit contar als homes del seu temps que el tractaren, i una mica per la seva obra escrita, ja que la seva gran obra, el nodrit herbari que contenia més de 5.000 plantes curiosament estudiades i exactament determinades, no el vareig arribar a conèixer, tota vegada que al ésser retirat de l'Ateneu, fou amagatzemat en una habitació del Centre Recreatiu, i en la revolta del 18 de juliol de 1936 fou llançat al Saló d'estiu on el sol i les plujes el destruïren. He pogut admirar i fins n'he tret còpies, el magnífic mapa del nostre terme, que amb paciència anà elaborant, on no hi falta cap masia, torrents i rieres, carreteres, camins i drecceres d'aquell temps. Era un magnífic col·laborador de les revistes locals, escrivint molt articles amb el títol genèric de «PERFILS HISTORICS»; alguns dels quals he pogut recopilar, però tinc entès que li faltava molt poc per acabar la història de Sant Pere de Ribes. Segurament que aquests

papers fóren recollits per algú que podia estar en contacte amb ell en aquells tristos dies de l'abril de 1919. ¿No seria possible, en homenatge a Mn. Andreu, retrobar aquests papers i publicar-los com una ofrena a la seva memòria en el 50 aniversari de la seva mort, que es celebrarà l'any vinent?

Se que amb aquest motiu, s'ha parlat de dipositar les seves despulles en un senzill monument funerari que deuria construir-se en el nostre cementiri. Encara serem a temps a formar una Comissió local perquè cuidés de tots aquests treballs.

Un home que s'entregà de ple al nostre poble, no deu oblidar-se. Caldria que la generació actual sapigués el motiu del carrer que li fou dedicat, i que tots plegats borressim aquell mal gust de boca que ens deixà la destrucció de l'herbari tan pacientment recollit, amb un homenatge-recordatori que tan bé escauria en dia 17 d'abril de 1969, 50 aniversari de la seva mort.

P. Carbonell i Grau.

Recordança de Mn. Anton

Déu ha cridat, segur a la seva dreta,
a l'home bo que fou Mn. Anton;
s'havia fet pastor d'una humil pleta,
per fer nos guanyar el cel en aquest món.

Era senzill, de parla viva i neta,
i escoltava les misèries de tothom;
per tots tenia mot i rialleta
i bon consell que feia venir a tomb.

Al seu costat, ¡quant bé s'aprenia!
doncs de l'Amat cuidava amb fe la vinya,
amb tot amor, com feia amb el seu hort.

Encisat de Sant Pau, la nostra ermita,
enguany s'en despedí celebran missa
pel Sant, quan el rondava ja la mort.

P. Carbonell i Grau

Moviment econòmic

del mes de Març de 1968

Sobres i caixetes

Dia 3:	3.470'— ptes.
» 10:	3.140'— »
» 17:	3.322'— »
» 24:	3.793'90 »
» 31:	4.026'— »
	<hr/>
	17.751'90 ptes.

Entrades

Sobres i caixetes	17.751'90 ptes
Donatius	2.700'— »

Col·lectes extraordinàries:

Fam i India	2.000'— ptas.
Seminari	5.425'— »
Diversos	1.271'— »
	<hr/>
	29.150'90 ptes.

Sortides

Clerecia parroquial	2.750'— ptes.
Personal auxiliar	4.454'— »
Imprempta	4.052'— »
Càritas	2.750'— »
Col·lecta extraordinària	2.000'— »
Centre Parroquial	4.844'90 »
Culte	1.870'20 »
Manteniment Temple	
i Casa Rectoral	815'— »
	<hr/>
	69.048'70 ptes.

Recordança de Mn. Antoni

Don de cristel, segun a la seva dicta,
 l'home bon pastor Mn. Antoni;
 s'havia f' pastor d una b'ona p'ata,
 per les seves bones p'ata, Mn. Antoni;
 Els anells, de p'ata viva i neta;
 i creolava les p'ates de tothom;
 per tota la m'ra i tallava;
 i bon consell que feia venir a l'home.
 A l'home costat, quant bé's p'antava;
 doncs de l'home estava s'ub ja la vida;
 amb tot amor, com feia amb el seu p'at.

Encant de Mn. Antoni, la nostra memòria,
 en gany a en dep'ant celans una missa;
 del p'ant, p'ant el f'ondava ja la mort.